

Οικολογικά

Η Κυπριακή πανίδα υποβαθμίζεται με γοργούς ρυθμούς. Οι λόγοι είναι πολλοί: Καταστροφή βιοτόπων, αποξηράνσεις, χρήση εντομοκτόνων και ζιζανιοκτόνων, εντατική βόσκηση, καταστροφή των δασών κλπ. Ασφαλώς επίσης μια πηγή καταστροφής είναι και το κυνήγι...

Αντικυνηγετικό

Η πανίδα εξαφανίζεται

Κάποτε η άγρια ζωή στο νησί μας ήταν πλούσια πολύ. Ένας περιηγητής(1) που πέρασε από δω το 1340 έγραψε ανάμεσα σ' άλλα τα και τ' ακόλουθα:

Στην Νικόσια (Λευκωσία) ο βασιλιάς της Κύπρου και όλοι οι Επίσκοποι και ιεράρχες του βασιλείου του, οι πρίγκιπες και οι ευγενείς, οι βαρόνοι και οι ιππότες, έχουν σαν κύρια απασχόληση καθημερινές κονταρομαχίες και ιππικούς αγώνες και **ιδίως το κυνήγι. Ζουν στην Κύπρο άγρια κριάρια που δεν υπάρχουν σ' άλλο μέρος του κόσμου, αλλά πιάνονται μόνο με λεοπαρδάλεις** δεν πιάνονται με κανένα άλλο τρόπο. Και στην Κύπρο, οι πρίγκιπες, οι ευγενείς, οι βαρόνοι και οι ιππότες είναι οι πλουσιότεροι του κόσμου. Ένας που έχει εισόδημα τρεις χιλιάδες φλορίνια εκεί, δεν κάνει εντύπωση περισσότερο από το αν είχε εισόδημα τρία μάρκα (εδώ). **Αλλά τα ξοδεύουν όλα στο κυνήγι.** Ήξερα κάποιον κόμη της Γιάφας – τον Ούγκο του Ιμπελίν, κόμητα της Γιάφας και τον Ασκαλόν – **που είχε περισσότερα από πεντακόσια κυνηγετικά σκυλιά,** και κάθε δύο απ' αυτά είχαν τον υπηρέτη τους για να τα φυλάει, να τους κάνει το μπάνιο τους και να περιποιείται το τρίχωμα τους, γιατί έτσι φροντίζουν τα σκυλιά εκεί. Ένας άλλος ευγενής έχει δέκα ή έντεκα εκπαιδευτές γερακιών με ειδική πληρωμή και επιδόματα.

Ήξερα αρκετούς ευγενείς και ιππότες στην Κύπρο που διατηρούσαν και έτρεφαν διακόσιους οπλοφόρους με λιγότερα έξοδα απ' ότι έδιναν για τους κυνηγούς και τους γεράκηδες τους. Γιατί όταν πάνε στο κυνήγι, μένουν μερικές φορές ένα ολόκληρο μήνα στις σκηνές τους μέσα στα δάση και τα βουνά, περιπλανιούνται από μέρος σε μέρος, κυνηγώντας με τα σκυλιά και τα γεράκια τους, και κοιμούνται στις σκηνές τους μέσα στα χωράφια και τα δάση, μεταφέροντας όλα τα φαγητά τους και τα άλλα τους εφόδια με καμήλες και άλλα φορτηγά ζώα.

Αγριόχοιροι στον Ακάμα

Είναι επίσης γνωστό από τους παλαιότερους ότι μέχρι και πριν μερικές δεκάδες χρόνια η ποικιλία και η ποιότητα της άγριας ζωής ήταν πολύ μεγαλύτερη. Αναφέρεται ότι μέχρι την δεκαετία του '40 υπήρχαν αγριόχοιροι στον Ακάμα ή ότι πριν την ανεξαρτησία κυνηγούσαν μπεκάτσες έξω από τα τείχη της Λευκωσίας.(2)

Όμως ενώ η άγρια ζωή λιγοστεύει οι κυνηγοί συνεχώς πληθαίνουν και τα όπλα τους τελειοποιούνται όλο και περισσότερο, θα έπρεπε να συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Δυστυχώς όμως και στον τομέα αυτό επικρατεί το παράλογο. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά κανένας φορές μέχρι τώρα στην Κύπρο δεν προσπάθησε να ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΕΙ το κυνήγι. Αντίθετα οι κυνηγοί ανερυθρίαστα, έχουν και αιτήματα, και μάλιστα αγωνιστικά. Σας δίνουμε πιο κάτω ένα μαργαριτάρι κυνηγετικού λόγου που φέρει τον τίτλο «ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΚΥΝΗΓΩΝ».

«Δυστυχώς παρά την αγανάκτηση και την δικαιολογημένη κατακραυγή των χιλιάδων κυνηγών μας σχετικά με το φτωχό ενδημικό θήραμα οι αρμόδιοι τήρησαν και πάλι σιγή ιχθύος.

Φαίνεται ότι προτιμούν τη λύση των τελευταίων χρόνων:

Όσα μπορέσαμε και αναπαράγουμε στο άγριο τους περιβάλλον αυτά είναι.

Λίγα περδίκια, λίγοι λαγοί και αφήστε τους κυνηγούς να τους τρέχουν ξοπίσω. Μερικοί ίσως κτυπήσουν κατορθώσουν να κτυπήσουν δηλαδή - αφού έγινε μεγάλο κατόρθωμα το να πιάσεις περδίκι.

Όσο για λαγό αυτό είναι σπάνιο είδος.

Αυτά δεν είναι εκείνα που έπρεπε να γίνουν. Και ασφαλώς λύσεις υπάρχουν πολλές.

Εμείς μάλιστα λέμε: «Λύσεις που θα αυξήσουν το θήραμα».

Όχι να βρούμε λύσεις απλώς και μόνο για να βρεθούμε του χρόνου στην ίδια κατάσταση.

Το είπαμε και το ξαναλέμε ότι το κυνήγι στον τόπο μας χρειάζεται εξ' υπαρχής μια νέα πολιτική, μια νέα αντίκριση, σύμφωνα πάντα με τον αριθμό των κυνηγών που έχουμε.

Δεν μπορείς π.χ. να δώσεις μια μικρή περιοχή γύρω από κάποιο χωριό όπου μαζεύονται χίλιοι κυνηγοί και να έχει μέσα 30 περδίκια, στην πρώτη εξόρμηση.

Αν αυτό γίνεται σήμερα τότε έχουμε αποτύχει. Γι' αυτό και όλοι οι κυνηγοί να αγωνισθούμε, να τρέξουμε και προλάβουμε μια τέλεια καταστροφή του ενδημικού μας θηράματος»... (3)

Κανένας δεν σκέφτεται ότι αφού υπάρχουν μόνο 30 περδίκια στη μικρή αυτή περιοχή γύρω από κάποιο χωριό, καλύτερα είναι να μην τα κυνηγήσουμε. Κι ούτε σκέφτεται γιατί να υπάρχουν στην περιοχή αυτή 1000 κυνηγοί.

Γιατί υπάρχουν τόσοι κυνηγοί;

«... αλλ' όσοι έλαβαν το όπλο ανά χείρας όσοι είδον δια της επιδεξιότητος των πίπτον νεκρόν το θήραμα... ω!! Ούτοι γευθέντες της θεσπεσίου αυτής ηδονης μένουσι μέχρι έσχάτου γήρατος θερμοί κυνηγοί...» (4)

Φαίνεται ότι μέσα από τους αιώνες επιζεί ακόμα το ένστικτο του κυνηγού, που συνταυτιζόταν κάποτε με το ένστικτο της επιβίωσης. Ασφαλώς σήμερα ο κυνηγός δεν σκοτώνει για να επιβιώσει. Φαίνεται όμως ότι σκοτώνει για να επιβιώσει τον ανδρισμό του και την καπατσοσύνη του. Μπορείτε να δείτε τους κυνηγούς να καμαρώνουν και να κορδώνουν διότι κατάφεραν να σκοτώσουν ένα λαγό. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι όλοι οι κυνηγοί είναι άνδρες. Οι μερικές γυναίκες επιβεβαιώνουν απλά τον κανόνα και φυσικά κακώς χρησιμοποιούνται σε μερικά φεμινιστικοφανή κείμενα σαν απόδειξη της γυναικείας ικανότητας. Φυσικά κι ο οποιοσδήποτε μπορεί να σκοτώσει ένα περδίκι...

Στην Κύπρο όμως όπου φαίνεται κατέχουμε το πανευρωπαϊκό, αν όχι το παγκόσμιο ρεκόρ σε αριθμό κυνηγών και στον χαμηλό αριθμό θηράματος ανά κυνηγό, πρέπει να υπάρχουν κι άλλοι λόγοι. Τέτοιοι πρέπει να 'ναι:

- Αφού δεν μπορούμε (ή δε βρίσκουμε τρόπο) να αντισταθούμε στους κατακτητές ή στον μάστρο μας, ξεδίνουμε σκοτώνοντας πουλιά.
- Η ταχύρρυθμη αστυφιλία μας έφερε μεν στις πόλεις αλλά στη ψυχή μας άφησε αγρότες. Κι

όπως οι αποστάσεις είναι μικρές κάθε Κυριακή επιστρέφουμε στους αγρούς με την ίδια νοοτροπία που είχε ο πατέρας μας αλλά με καλύτερα όπλα.

- Η έλλειψη πολιτιστικής ζωής για το λαό αφήνει σαν διέξοδο στις ελεύθερες ώρες το τρίπτυχο – καφενείο, γήπεδο, κυνήγι.
- Η έλλειψη περιβαλλοντικής συνείδησης σε μεγαλύτερο βαθμό απ' ότι αλλού, δεν αφήνει περιθώρια αγάπης για την άγρια ζωή. Γενικότερα η φύση αρέσει σε μας τους Κυπρίους αλλά περισσότερο σαν εικόνα, έξω από μας. Δεν αισθανόμαστε τον εαυτό μας σαν ένα κομμάτι της.

Ο ανθρωποκεντρισμός, το να θεωρούμε τον άνθρωπο σαν το κέντρο της φύσης κι όλα όσα υπάρχουν γύρω του σαν στοιχεία που απλά υπάρχουν για να τον εξυπηρετούν είναι χαρακτηριστικό όλων των σύγχρονων δυτικών πολιτισμών. Ειδικότερα στον καπιταλισμό όπου το ατομικό κέρδος επισκιάζει κάθε συλλογικό όφελος είναι πολύ δύσκολο να αντιληφθούμε τη φύση και φυσικά το θήραμα σαν ένα συλλογικό πλούτο που θα πρέπει να διατηρήσουμε.

Γιατί δεν αντιδρούν

Υπάρχουν δύο λόγοι που ωθούν τη κυβέρνηση στην ανοχή ή μάλλον στην προώθηση του κυνηγίου. Φαίνονται κι οι δύο στο ακόλουθο απόσπασμα που πήραμε από τα «Κυνηγετικά Χρονικά» του Γενάρη.

«ΑΝΑΦΕΡΟΜΑΣΤΕ για πολλοστή φορά στο επείγον θέμα του εκτροφείου. Ο κυνηγετικός κόσμος ανησυχεί πραγματικά από τις φήμες που έχουν διαρρεύσει – μερικές έχουν μάλιστα δημοσιευτεί· ότι η ανέγερση και λειτουργία του κεντρικού εκτροφείου παρά το Σταυροβούνι θα γίνει μετά από δύο τουλάχιστον χρόνια. Κύριος λόγος – όπως πιθανολογείται – είναι η έλλειψη των αναγκαίων οικονομικών πόρων!

Οποιαδήποτε αδικαιολόγητη καθυστέρηση στην ανέγερση και λειτουργία του κεντρικού εκτροφείου όπως και άλλων στις επαρχίες, δεν βρίσκει σύμφωνους τους κυνηγούς οι οποίοι εισέφεραν στα κυβερνητικά ταμεία, είτε υπό μορφή φόρων (όπλα, βενζίνη, κλπ.) είτε υπό μορφή τελών για άδειες κατοχής όπλου και κυνηγίου.

Θέλουμε πραγματικά να ελπίζουμε ότι το εκτροφείο θα ανεγερθεί το συντομότερο. Είναι η μόνη σωτηρία για ένα υποφερτό κυνήγι στο μέλλον».

Ο ένας λόγος δηλαδή είναι τα λεφτά. Ο άλλος η εκλογική δύναμη των κυνηγών. 35000 τουλάχιστον άτομα συν τα κοντινά τους πρόσωπα που τα επηρεάζουν. Ποιος τολμά να τα βάλει μαζί τους.

Αυτό το δεύτερο ισχύει φυσικά και για τα κόμματα. Ένα αντικυνηγετικό κόμμα θα χάσει δυστυχώς αρκετούς ψηφοφόρους.

Είναι ορθό ν' αναφερθώ εδώ και στο ρόλο που διαδραματίζουν στην προώθηση του κυνηγίου οι κατασκευαστές και εισαγωγείς όπλων και φυσιγγίων.

Η επάνδρωση υπηρεσιών

Όλα αυτά οδηγούν στο τραγικό αποτέλεσμα να έχουμε μια υπηρεσία προστασίας του περιβάλλοντος επανδρωμένη με 4 άτομα όλα κι όλα και μια υπηρεσία θήρας αρκετών δεκάδων ατόμων (που είναι λίγα φυσικά για να ελέγχουν την τήρηση των κανονισμών που υπάρχουν).

Το κυνήγι μόνο βλάπτει Το κυνήγι είναι βλαβερό σ' όλους τους τομείς. Είναι καταστροφικό και για τα ζώα και για τα φυτά. Είναι ακόμη επιζήμιο διότι ένα μεγάλο ποσό λεφτών επενδύεται σε όπλα και σκάγια.

Πώς τολμούν πολλοί να ζητούν με περισσότερο σθένος τη δημιουργία ενός εκτροφείου για σκοπούς θήρας παρά για σκοπούς εμπλουτισμού της φύσης.

Πιστεύω ότι το κυνήγι πρέπει ν' ανασταλεί για πολλά χρόνια μέχρι να διαπιστώσουμε ότι υπάρχουν άγρια ζώα που περισσεύουν... Προς το παρόν ας περιοριστούμε στα ήμερα.

Κωστής Αχνιώτης

(Υποσημειώσεις)

1. Ludolt Von Suchen - 1340 στο Cypria.
2. και 3. Εφημερίδα «Το Κυνήγι» Γενάρης 1986
4. Ν. Οικονομίδης στα «Κυνηγετικά Χρονικά» της Ελλάδας το 1984 (από το περιοδικό οικολογία και περιβάλλον Αρ. 4).

[Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Εντός των Τειχών \(Τεύχος 14\)](#), [Δεκαετία 1980-1989](#), [1986](#), [Λευκωσία](#), [Λευκωσία \(νότια\)](#), [Οικολογία](#), [Κυνήγι](#), [Ακάμας](#)

From:
<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:entostonteixon:no_14:kinigi

Last update: **2020/07/14 17:05**

